

Výlet do 4. Dimenze aneb Časem i v nečase

Naše společná cesta časem (i prostorem) započala devátou hodinou ranní, v sobotu 13. 1. 2024. Sešli jsme se na naší základně v Litoměřickém Jachtklubu, odkud jsme společně vyrazili vstříc dobrodružství. V našem případě to ovšem nezůstalo pouze u slovního spojení a společný víkend jsme opravdu odstartovali menším dobrodružstvím, o které se nám postarala navigace. Mohli jsme tak na vlastní kůži zažít, že ne vždy se vyplácí spoléhat se pouze na techniku, a že je občas potřeba vrátit se v čase a ptát se na cestu místních občanů tak, jak na to byli zvyklí naši rodiče, jejich rodiče, a... a tak dále. ☺ V návratu do minulosti jsme setrvali i poté, co jsme úspěšně a ve zdraví dorazili na místo určení – do Opárenského mlýna (či také Opárenského.. lze se setkat s oběma variantami. O tom už víme své ☺).

Minulost na nás dýchla nejen díky paní správcové, která nám o historii mlýna poutavě povídala, ale především díky samotným prostorům. Mlýnské kolo známe všichni především v nerozlučném spojení s vodou, díky které by se nemohlo otáčet. Tentokrát jsme měli možnost být svědky toho, že se nemohlo otáčet právě kvůli vodě – v podobě nemilosrdných nánosů ledu a ledových mečů, které samozřejmě lákaly k tomu, aby byly zlomeny a shozeny. Mnozí z nás tomuto lákání podlehli. ☺ Teplota pod nulou však nezajistila zážitek jen s mlýnským kolem, ale také s celkovým fungováním ve vnitřních prostorech. Vytápěné byly pouze místnosti, ve kterých jsme přespávali, a světnice, která nám posloužila jako společný prostor. Ve všech ostatních místnostech (koupelna, záchody, chodby...) byla téměř stejná teplota, jako venku.

Nejkouzelnějším prvkem pro mnohé z nás byla například pec ve světnici, která nám kromě vytouženého tepla poskytovala také luxusní relaxační prostor – za pecí. Peciválové se z nás ale nestali, protože jsme pořádně makali tak, jak je naším zvykem, tedy tělem i hlavou.

Po zabydlení se a připomenutí pravidel, které už všichni z účastníků znali (alespoň teoreticky ☺), jsme se posilnili výborným obědem. Ten nám posloužil jako kvalitní palivo na pěší výlet po okolí. Podle našich hodiněk trvala cesta údajně přes dvě hodiny. My jsme ale od správců mlýna věděli, že jsme přijeli v období tzv. bezčasí, tudíž se na hodinky nedalo spoléhat. Navíc jsme cestu započali za světla a návrat se konal ve tmě. Spolehnout jsme se tedy museli na jiné pomůcky. I přesto, že podmínky připomínaly dobývání severního pólu, nebyl naším vedoucím výpravy Karel Němec, nýbrž Honza. A vzhledem k tomu, že „pravdu má náčelník!“, vydali jsme se na jeho doporučení po modrých, zelených a žlutých turistických značkách. Součástí výpravy byl i náš psí parták Varel Frištenský Django. Píseň proti trdomyslnosti našťěstí nebyla potřeba a my jsme se úspěšně vrátili zpět na základnu.

Na základně ve světnici nás čekal zatím největší návrat do minulosti, a to až do starověkého Egypta. Snažili jsme se přijít na to, jaký vlastně Egyptané měli systém v měření času a jak se vyrovnávali se zpožděním svého kalendáře. Následoval pokus s klepsydrrou (vodními hodinami), jehož cílem bylo zjistit, jak vlastně takovýto způsob měření času funguje.

Souhrnná zpráva z programu Badatelské akademie Datel /Opárenský mlýn, leden

Výlet do 4. Dimenze aneb Časem i v nečase

Po večeri jsme každý se svým časem naložili tak, jak jsme uznali za vhodné. Někdo se potřeboval vyřádit, někdo relaxoval za pecí, někdo si četl knihu nebo hrál karty, a někdo dokázal na dlouhou dobu zacílit všechnu svou pozornost na starou, dvouramennou váhu a experimentovat se závažím – což byla úžasná podívaná. 😊

Noc jsme všichni v pořádku přečkali a druhý den nám začal bohatou snídaní. Potom jsme společně debatovali o teorii velkého třesku, časových pásmech nebo o tom, co je to 4. dimenze, jestli si jí jsme schopni představit a které dimenze jí předcházejí.

Poté jsme zkusili zjistit, jestli dokážeme čas odhadovat i bez hodinek a telefonů. Dokážeme odhadnout, jak dlouho trvají například tři minuty? Po rozběhnutí časomíry jako by se všichni zastavili a nesoustředili se na nic jiného, než na samotný čas. Jak to, že ubíhá tak pomalu, když mu věnujeme plnou pozornost?

Na to, jestli v sobě máme nějaké své vnitřní hodiny, jsme se snažili přijít i nadále. A zjistili jsme, že máme! Říká se jim cirkadiánní rytmus, o kterém víme díky experimentu z roku 1938, jenž vznikl v hlubinách Mamutí jeskyně v Kentucky.

Neměli bychom opomenout ani tolik milovanou aktivitu, která nás taktéž provázela společným víkendem, a to hokej na zamrzlém Milešovském potoce! Naše představitost nám obstarala kvalitní vybavení. Hokejové dresy, prvotřídní brusle (obyčejné boty), nejlepší hokejky (dlouhé klacky), pevné branky (sníh naplácaný na ledu) i nekončící zásobu puků (menší kameny). 😊

Bohužel se nám i přes velkou snahu nepodařilo přijít na to, jak vytvořit časovou smyčku tak, abychom tu mohli zůstat, a tak se náš společný čas v bezčasí chýlil ke konci. V závěru jsme si všichni shrnuli, co koho zaujalo a co bychom mohli poslat dál.

Děkujeme za příležitost, kterou nám Opárenský mlýn a jeho správci poskytli. Děkujeme rodičům i dětem za důvěru a děkujeme i celému našemu BA-Datelskému týmu. Těšíme se, až podobnou akci zopakujeme v budoucnosti! 😊

